

valg. Jeg havde forskjellige Grunde til dette Forslag. For det Første den, at jeg ikke kunde gaa ind paa den Udtalelse, at Amtsrepartitionsfonden skulde holdes rent udenfor Sagen. Det er ganske vist, at der derved jo ikke er sagt noget Bindende; men der er ligesaa lidt i Lovforslagets § 3 sagt noget Bindende om, at Amtsrepartitionsfonden skal overtage nogen Forpligtelse, som den ærede Ordfører mente, idet han tilspøiede, at Statens Forpligtelse skal ties til Døde. Jeg synes ikke, at man bør udtale, at Udgiften ikke paahviler Amtsrepartitionsfonden, da det alligevel til Syvende og Sidst bliver Amtsrepartitionsfonden, som Udgiften kommer til at paahvile, eller de mindre Kommuner, som ere særlig interesserede i Sagen, forsaavidt de finde deres Regning ved at gjøre noget Tilskud. Dernæst er der en anden Omstændighed, hvori jeg i Øvrigt er i Overensstemmelse med det ærede Udvalg, og det er, at sidste Punktum i § 3 kan jeg ikke gaa ind paa. Naar vi skulle tale om det Forpligtende i Lovforslaget, saa er dette den eneste forpligtende Bestemmelse i hele Lovforslaget, at Kjøbstæderne skulle finde sig i, hvad Amtsraadet maatte finde paa at give Penge ud til med Hensyn til Færgesteder, som de maatte ikke have det Allermindste med at gjøre. Naar vi gennemlæse den Fortegnelse over Færgestederne, som findes i Slutningen af Lovforslaget, vil det høie Thing se, at der egentlig kun er en eneste Kjøbstad foruden Helsingør, som har særlig Interesse i Færgevesenet, og det er Svendborg. Hvor der er Tale om Tilskud til særlige Forbedringer ved Færgestederne, der maa Kjøbstæderne træde til ad Overenskomstens Vej; men at Amtsraadet skulde kunne forpligte Kjøbstæderne maatte i et stort Omfang, det forekommer mig ikke at ville være heldigt, og jeg vilde derfor ønske, at denne Bestemmelse paa en eller anden Maade maa gaa ud. En æret Taler, min Kollega her lige over for (Kjer), mente, at Spørgsmaalet om Kjøbstæderne var kommet ind her, fordi man paralleliserede Færgestederne med Landeveien. Jeg tror dog ikke, at denne Parallel slaar til. Grunden til, at Kjøbstæderne i Loven af 21de Juli 1867 ere komne til at deltage i Landveienes Bedligholdelse, er selvfølgelig den, at disse Landeveie gaa over Kjøbstædernes Grunde; men det kan ikke siges om Færgestederne; der er ingen Færgesteder, der gaa over Kjøbstadgrunde, saa jeg tror ikke, at vi skulle holde fast ved denne Analogi. — Den høitærede Indenrigsminister har taget sine to Forslag tilbage, som jeg havde tilsladt mig at sammensmelte til eet, hvilket jeg egentlig nærmest har gjort for at vise en Slags Smødekøkken imod det ærede Udvalg, idet jeg, da man saa meget frygter dette moralste Tryk paa Amtsraadet — det er jo i det Hele kun moralste Tryk, vi tale om, thi der er jo intetsteds Tale om nogen Forpligtelse — har troet, at det maatte kunde bøde Noget derpaa at sætte

Trykket paa Staten i Spidsen og derefter tilspøie den Bestemmelse, at Amtsraadet kan yde Privilegiehaveren Laan og mindre Tilskud. Det forekommer mig urigtigt, at Amtsraadet ikke skulde have en saadan Myndighed, og, naar vi overensstemmende med Udvalgets Forslag rent lade denne Bestemmelse gaa ud, saa vil Lovforslaget saa meget mindre antyde en saadan Myndighed, som der udtrykkelig staar deri, at, naar Udgifterne gaa ud over, hvad der kan paalægges Privilegiehaveren, saa skal der hver Gang indledes en Forhandling med Indenrigsministeriet. Altsaa, naar der f. Ex. skal anstafes en Baad eller en Følge mere, som den tiltagende Trafik gjør nødvendig, vilde de fleste Amtsraad i denne Paragraf læse en Opfordring eller Forpligtelse til at træde i Forhandling med Ministeriet derom, endstjøndt de maatte kunne sige sig selv, at Ministeriet vil svare, at det er af de Smaaating, som have rent lokal Interesse, og med Hensyn til hvilke Statskassen ikke kan træde til. — Den ærede Ordfører udtalte, at Begyndelsen af § 3 behøvedes ikke, fordi Amtsraadet allerede havde denne Myndighed ifølge Landkommunalloven. Den ærede Ordfører har naturligvis derved sigtet til Landkommunallovens § 48. I den staar der: „Til almennyttige offentlige Indretninger og til personlige Understøttelser kan Amtsraadet for eet Aar ad Gangen bevilge Bidrag af Amtsrepartitionsfonden, naar Beslutning derom er tagen i tvende paa hinanden følgende ordentlige Amtsraadmøder af mindst tre Fjerdedele af de tilstedeværende Medlemmer, og Amtmanden hører til dette Flertal.“ For det Første maa jeg nu bemærke, at der jo her er sat saa mange Rauteleser, at det ikke vil være behageligt for et Amtsraad i flige smaa Sager, hvor det skal give en mindre Bevilling eller Laan til et Færgested, at være underkastet alle disse Betingelser. Der er ikke mindre end fire: For det Første kan Bevillingen ikke gives for mere end eet Aar ad Gangen; Beslutningen skal dernæst vedtages i to ordentlige Møder, og kan altsaa ikke vedtages i et ekstraordinært Møde; der skal mindst $\frac{3}{4}$ af de tilstedeværende Medlemmer stemme derved, og Amtmanden skal være imellem dem. Det forekommer mig, at det ikke kan skade, at vi give Myndigheden uden disse Begrænsninger, og saa meget mere finder jeg dette nødvendigt, som jeg aldeles ikke tror, at der ved denne Paragraf i Landkommunalloven er sigtet til saadanne Tilfælde, som vi her forhandle. Jeg tror, at der nærmest derved er sigtet til, at Amtsraadet i enkelte Tilfælde kan gaa udenfor sin Virkekreds og understøtte f. Ex. Spisskolen, Institutter for moralst fordervede Børn, Hedeplantning eller Sligt, men jeg tror ikke, at der derved er sigtet til saadanne Indretninger, som ellers ere underlagte Amtsraadets økonomiske Bestyrelse. Det er kun en Bestemmelse, som er givet for de Tilfælde, hvor Amtsraadet maatte finde Anledning